

Sygn. akt VI Gz 214/17

POSTANOWIENIE

Dnia 26 października 2017 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSA Jerzy P. Naworski

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2017 r. w Toruniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa J. K.

przeciwko S. O.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Rejonowego we Włocławku z dnia 11 sierpnia 2017 r., sygn. akt V GC 191/17

postanawia

oddalić zażalenie

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy oddalił wniosek pozwanego o zwolnienie od kosztów sądowych podkreślając, że z rachunku zysków i strat na koniec marca 2017 r. wynika, że sam przychód netto przedsiębiorstwa pozwanego sług w 2017 r. wyniósł ponad 30 milionów złotych, a zatem pozwany dysponuje odpowiednimi środkami na pokrycie kosztów sądowych (k. 114).

W zażaleniu na to postanowienie pozwany zarzucił mu naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie całkowicie dowolnej oceny materiału dowodowego, wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, co wrażało się w pominięciu faktu, że przedsiębiorstwo pozwanego zostało wniesione aportem do (...) sp. z o.o., wobec którego wszczęto postępowanie restrukturyzacyjne – sanacyjne, co wskazuje na złą sytuację finansową spółki jako następcy prawnego pozwanego. W konsekwencji Sąd pierwszej instancji dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych, który mógł mieć wpływ na rozstrzygnięcie przez przyjęcie, że w stosunku do pozwanego nie zachodzą przesłanki zwolnienia od kosztów sądowych.

W związku z tym pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i zwolnienie go od kosztów sądowych w całości (k. 118-120).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 102 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r. poz. 623 ze zm., dalej jako u.k.s.c.), zwolnienia od kosztów może domagać się osoba fizyczna, która złożyła oświadczenie, że nie jest w stanie ich ponieść bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny. Sąd może zwolnić stronę od kosztów sądowych w całości, a w części, jeżeli strona jest w stanie ponieść tylko część tych kosztów (art. 100 ust. 2 zd. 1 i art. 101 ust.1 u.k.s.).

Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej, niż przyjął sąd, wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (orzeczenie SN z dnia 6 listopada 1998 r., II CKN 4/98, LexPolonika nr 1934200).

Zwolnienie od kosztów sądowych oznacza w istocie rzeczy udzielenie przez Skarb Państwa swoistego kredytu, a zatem powinno mieć miejsce w wyjątkowych przypadkach i dotyczyć tylko osób występujących in forma pauperis, a więc takich, którzy, jak mówią verba legis, „nie są w stanie ich ponieść, bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny”.

Pozwany jest przedsiębiorcą (k. 104-104, s. 2). Orzecznictwo sądowe przyjmuje, że przedsiębiorca w procedurze planowania wydatków związanych z prowadzoną działalnością winien zagwarantować sobie środki służące nie tylko czynnemu dochodzeniu roszczeń, ale również obronie przeciwko ewentualnym żądaniom do niego kierowanym, a strona, która realizuje swoje zobowiązania w ten sposób, że wyzbywa się zdolności do zapłaty kosztów sądowych, preferencyjnie traktując inne zobowiązania, nie może skutecznie zarzucać, że odmowa zwolnienia od kosztów narusza jej prawa do sądu.

W świetle tych argumentów zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. jest chybiony, choć rację ma skarżący, że Sąd pierwszej instancji zbagatelizował fakt wniesienia przez pozwanego przedsiębiorstwa jako aportu do spółki. Istotna jest jednak uwaga, że dokumenty przedstawione przez pozwanego (bilans oraz rachunek zysków i strat) dotyczą pozwanego, a nie spółki (k.110-113), co podważa zarzut błędnych ustaleń. Niezależnie od tego, co pominął Sąd a quo, z oświadczenia majątkowego wynika, że pozwany dysponuje udziałami w tej spółce o wartości (...) zł i osiąga dochód miesięczny z gospodarstwa rolnego w wysokości (...) zł w ciągu roku. Nie sposób w tej sytuacji uznać, że pozwany nie jest w stanie opłaty od apelacji w wysokości (...)zł, bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny.

W związku z tym zażalenie jako bezzasadne należało oddalić (art. 385 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.).

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)